

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Apat

Pagbubunyag ng Propetikong Panuntunan: Pag-unawa sa Pagsisiyasat na Paghuhukom at sa Pagpapatupad ng Paghuhukom sa mga Huling Araw

Jeff Pippenger
2024-02-29

Ipinaiiral namin ang tuntuning propetiko na natukoy ng Leon mula sa lipi ni Juda sa Kanyang gawaing pagbubukas ng selyo ng huling anim na talata ng Daniel labing-isa, sa “panahon ng wakas,” noong 1989, nang ang Unyong Sobyet ay tinangay sa pamamagitan ng isang lihim na alyansa sa pagitan nina Ronald Reagan at ng papa ng Roma. Ipinakita namin na ang tatluhan paglalapat ng Roma at ang pagbagsak ng Babilonya ay tumutukoy sa babae at sa hayop na kanyang sinasakyan at pinaghaharian sa Apocalipsis labing-pito.

Ang paglalarawan ng babae at ng halimaw sa mga kabanata 17 at 18 ay tumutukoy sa sunud-sunod na paghatol na ipinapataw ng Diyos sa Makabagong Babilonya, na magsisimula sa nalalapit nang batas sa Linggo at magpapatuloy hanggang sa tumindig si Miguel at magsara ang panahong palugit ng sangkatauhan. Ang panahong iyon ay nagtatakda ng unang bahagi ng Paghatol na Ehekutibo ng Diyos, na isinasakatuparan na may halong Kanyang awa. Pagkatapos, sa pitong huling salot, wala nang awang nahahalo sa Kanyang mga paghatol. Ang dalawang hakbang na ito ay maihinuha rin sa Pagsisiyasat na Paghatol, na nagsimula noong Oktubre 22, 1844. Nagsimula ang Pagsisiyasat na Paghatol sa pagsisiyasat at paghatol sa mga patay, at noong Setyembre 11, 2001, nagsimula ang Pagsisiyasat na Paghatol sa mga buhay.

Ang paghuhukom sa mga buhay ay nahahati rin sa dalawang yugto, ang una’y nagsimula noong Setyembre 11, 2001, sa pagsisiyasat at paghuhukom ng yaong mga kandidatong mapabilang sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, sapagkat ang paghuhukom ay nagsisimula sa bahay ng Diyos. Ang paghuhukom na pansiyasat sa mga patay ay naisakatuparan lamang sa mga yaong ang mga pangalan ay, sa alinmang panahon ng kanilang buhay, naitala sa aklat ng buhay. Pagkatapos ay inihambing ang mga pangalan ng mga patay na nasusulat at nakatala sa aklat ng mga kasalanan. Kung sila’y may mga kasalanan hindi ipinagtapat, inalis ang kanilang mga pangalan mula sa aklat ng buhay. Ang paghuhukom na pansiyasat sa mga buhay ay tinukoy na nagsisimula sa bahay ng Diyos, samantalang sa paghuhukom na pansiyasat sa mga patay ay walang kinakailangang ganoong pagtukoy.

Sa pagsisiyasat na paghuhukom sa mga buhay, maingat na itinukoy ng Salita ng Diyos na ang paghuhukom na iyon, sa panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, ay nagsimula sa Jerusalem, na siyang Iglesia ng Diyos. Ang Banal na Kasulatan ay nagbibigay ng ikalawang tuwirang patotoo sa katotohanang ito.

Sapagkat dumating na ang panahon na ang paghatol ay dapat magsimula sa sambahayan ng Diyos; at kung sa atin ito unang magsimula, ano ang magiging wakas ng mga hindi tumatalima sa ebanghelyo ng Diyos? 1 Pedro 4:17.

Ang paghuhukom sa mga buhay ay nagsisimula sa Jerusalem, ang bahay ng Diyos, at may isang tiyak na panahon kung kailan nagsisimula ang paghuhukom na iyon. Nagsisimula ang paghuhukom sa mga buhay sa Jerusalem kapag ang sisidlang tinta ng manunulat ay dumaraan sa Jerusalem at naglalagay ng tanda sa mga lalaki at babae na dumadaing at tumatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na bagay na ginagawa sa iglesia at gayundin sa lupain.

Ang uring hindi tumatalima sa ebanghelyo ay tinukoy sa Pahayag kabanata pito, sa pagtitambis sa isang daan at apatnapu't apat na libo, kung saan tinukoy sila roon ni Juan bilang ang dakilang karamihan. Ang dakilang karamihan ay kumakatawan sa isang uri ng mga buháy na kaluluwa na hinahatulan sa panahon ng paghuhukom sa mga buháy, na hindi lubusang tumalima sa kautusan ng Diyos, sapagkat sila'y sumasamba sa araw ng araw ng Papa. Sa nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos, yaong mga tinatakan ng anghel na may tintero ng manunulat sa Ezekiel kabanata siyam—na siya ring pagtatatak sa Pahayag kabanata pito—ay itataas bilang isang watawat. Kung magkagayon, ang mga kasalukuyang hindi tumatalima sa ebanghelyo ay pananagutin sa Sabat ng ikapitong araw.

Ngunit ang mga Kristiyano ng mga nagdaang salinlahi ay nangingilin ng Linggo, yamang inakala nilang sa gayong paggawa ay kanilang iniingatan ang Sabat ng Bibliya; at ngayo'y may mga tunay na Kristiyano sa bawat iglesia, hindi ibinubukod ang Iglesiang Romano Katolika, na tapat na naniniwalang ang Linggo ang Sabat na itinalaga ng Diyos. Tinatanggap ng Diyos ang katapatan ng kanilang hangarin at ang kanilang integridad sa Kanyang harapan. Subalit kapag ang pagpangingilin ng Linggo ay ipinag-uutos ng batas, at ang sanlibutan ay maliwanagan tungkol sa tungkulin sa tunay na Sabat, kung magkagayo'y sinumang sumuway sa utos ng Diyos, upang sundin ang isang alituntunin na walang mas mataas na kapamahalaan kaysa yaong sa Roma, ay sa gayon pinarangalan ang papado higit sa Diyos. Siya'y nagbibigay-pugay sa Roma at sa kapangyarihang nagpapatupad ng institusyong itinalaga ng Roma. Sumasamba siya sa hayop at sa kanyang larawan. Sa pagtanggap ng mga tao sa institusyong ipinahayag ng Diyos na tanda ng Kanyang kapamahalaan, at sa pagpaparangal sa halip sa pinili ng Roma bilang sagisag ng kanyang kataas-taasang kapangyarihan, tinatanggap nila sa gayo'y ang tanda ng katapatan sa Roma—"ang tanda ng hayop." At hindi hanggang sa ang usapin ay malinaw na mailatag sa harap ng mga tao, at sila'y inihaharap sa pagpili sa pagitan ng mga utos ng Diyos at ng mga utos ng mga tao, na yaong mga nagpapatuloy sa pagsalangsang ay tatanggap ng "tanda ng hayop." *The Great Controversy*, 449.

Ang watawat ng mga natatakan ay yaong tumatawag sa mga hindi tumatalima sa ebanghelyo tungo sa pagtalima.

At sa araw na yaon ay magkakaroon ng ugat ni Jesse, na tatayo bilang isang watawat ng bayan; siya'y hahanapin ng mga Gentil; at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati. At mangyayari sa araw na yaon, na muli, sa ikalawang pagkakataon, iuunat ng Panginoon ang kaniyang kamay upang bawiin ang nalabi sa kaniyang bayan, na maiiwan, mula sa Asiria, at mula sa Egipto, at mula sa Patros, at mula sa Cush, at mula sa Elam, at mula sa Shinar, at mula sa Hamath, at mula sa mga pulo ng dagat. At magtataas siya ng isang watawat para sa mga bansa, at titipunin ang mga itinaboy ng Israel, at pipisanin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng lupa. *Isaias 11:10-12*.

Yaong sa kasalukuyan ay hindi tumatalima sa Ebanghelyo ay hinahatulan habang sila'y nabubuhay, ngunit ang paghatol sa kanila ay dapat sumunod sa pagsisiyasat na paghuhukom sa mga buhay, ang isang daan at apatnapu't apat na libo, sapagkat mababalaan lamang sila sa pamamagitan ng pagkakita sa mga lalaki at babae na may tatak ng Diyos sa panahon ng krisis ng nalalapit na batas sa Linggo.

Ang gawain ng Espiritu Santo ay ang pagsumbat sa sanlibutan tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa kahatulan. Maaaring balaan lamang ang sanlibutan sa pamamagitan ng pagkakita na ang mga sumasampalataya sa katotohanan ay pinabanal sa pamamagitan ng katotohanan, na kumikilos ayon sa mataas at banal na mga simulain, na sa isang mataas at marangal na diwa ay ipinakilala ang hangganang naghihiwalay sa mga nag-iingat ng mga utos ng Diyos at sa mga yumuyurak sa mga ito sa ilalim ng kanilang mga paa. Ang pagpapabanal ng Espiritu ang siyang nagpapakilala sa kaibhan sa pagitan ng mga may tatak ng Diyos at ng mga nagpapangilin ng huwad na araw ng kapahingahan. Kapag dumating ang pagsubok, maliwanag na mahahayag kung ano ang tanda ng hayop. Ito ang pangilin ng Linggo. Ang mga yaong, matapos marinig ang katotohanan, ay patuloy na itinuturing na banal ang araw na ito; sila'y nagtataglay ng lagda ng tao ng kasalanan, na nag-akalang baguhin ang mga panahon at mga kautusan. Bible Training School, Disyembre 1, 1903.

Ang paglalapat ng hatol, na sa loob nito naiisakatuparan ang gawain ng ikatlong Elias, ay magsisimula sa nalalapit na batas ng Linggo. Ito ay binubuo ng dalawang yugto ng panahon; sa unang yugto, ang mga paghahatol ng Diyos ay may halong awa para sa mga hindi tumatalima sa ebanghelyo sa kasalukuyan, at pagkatapos ay sinusundan ito ng pitong huling salot na ibinubuhos nang walang awa.

Ang panahong palugit ay hindi na magtatagal. Ngayon ay binabawi na ng Diyos ang Kanyang kamay na pumipigil mula sa daigdig. Matagal na Siyang nagsasalita sa mga lalaki at babae sa pamamagitan ng pagkilos ng Kanyang Espiritu Santo; ngunit hindi nila pinakinggan ang panawagan. Ngayon ay nagsasalita Siya sa Kanyang bayan, at sa sanlibutan, sa pamamagitan ng Kanyang mga kahatulan. Ang panahon ng mga kahatulang ito ay panahon ng kaawaan para sa mga hindi pa nagkaroon ng pagkakataong matutuhan kung ano ang katotohanan. Magiliw na titingnan sila ng Panginoon. Ang Kanyang pusong maawain ay nahipo; ang Kanyang kamay ay nakaunat pa rin upang magligtas. Marami ang tatanggapin sa kawan ng kaligtasan, yaong sa mga huling araw na ito ay makaririnig ng katotohanan sa unang pagkakataon. Review and Herald, Nobyembre 22, 1906.

Yaong mga hindi tumatalima sa ebanghelyo ay ang "ibang mga tupa" na ipinangako ni Jesus na tatawagin, at maririnig nila ang Kanyang tinig kapag Siya'y tumawag.

At mayroon akong ibang mga tupa na hindi sa kulungang ito: sila'y kailangan ko ring dalhin, at pakikinggan nila ang aking tinig; at magkakaroon ng isang kulungan at isang pastol. Juan 10:16.

Ang "tinig" na kanilang naririnig ay ang ikalawang "tinig" ng Apocalipsis kabanata labing-walo, na sumisigaw nang malakas pagdating ng napipintong batas sa Linggo, kapag ang hatol sa malaking patutot ay dinoble, sapagkat napuno na niya ang kaniyang kopang palugit ng kasalanan.

Wika ng propeta, 'Nakita ko ang isa pang anghel na bumabang mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan sa malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo' (Apocalipsis 18:1, 2). Ito ang gayon ding mensahe na ibinigay ng ikalawang anghel. Bumagsak ang Babilonia, 'sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). Ano ang alak na iyon?-Ang kaniyang mga maling doktrina. Ibinigay niya sa sanlibutan ang isang huwad na Sabbath sa halip ng Sabbath ng ikaapat na utos, at inulit ang kasinungalingang unang sinabi ni Satanas kay Eva sa Eden-ang likas na kawalang-kamatayan ng kaluluwa. Marami pang magkakauro niyang kamalian ang kaniyang pinalaganap sa malayo't malapit, 'itinuturo bilang mga doktrina ang mga utos ng mga tao' (Mateo 15:9).

"Nang sinimulan ni Jesus ang Kaniyang hayagang ministeryo, nilinis Niya ang Templo mula sa sakrilehiyosong kalapastanganan. Kabilang sa mga huling gawa ng Kaniyang ministeryo ang ikalawang paglilinis ng Templo. Gayon din, sa huling gawa para sa pagbibigay-babala sa sanlibutan, dalawang natatanging panawagan ang ibinibigay sa mga iglesia. Ang mensahe ng ikalawang anghel ay, 'Bumagsak na, bumagsak na ang Babilonia, yaong dakilang bayan, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). At sa malakas na sigaw ng mensahe ng ikatlong anghel ay may tinig na naririnig mula sa langit na nagsasabi, 'Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag ninyong tanggapin ang kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan' (Apocalipsis 18:4, 5)." Selected Messages, aklat 2, 118.

Sa nalalapit na pagpapatupad ng batas ng Linggo sa Estados Unidos, magsisimula ang unti-unting pagpapatupad ng hatol laban sa Makabagong Babilonia, at magsisimula ang huling yugto ng paghuhukom sa mga buhay, samantalang nagsasapaw ang dalawang paghuhukom. Ang ikatlong mensahero, na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan, ay kumakatawan sa gawain sa panahon ng paghuhukom sa mga buhay na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, at magwawakas kapag ang pinakahuli sa mga kasalukuyang hindi tumatalima sa ebanghelyo ay makarinig ng ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo at lumabas mula sa Babilonia. Ang gawaing iyon ay tumutukoy sa paglilinis at pagdadalisay ng templo ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa pasimula ng ministeryo ng mensaherong naghahanda ng daan, at pagkatapos ay sa pagdadalisay at paglilinis ng templo ng malaking pulutong sa pagtatapos ng ministeryo ng mensaherong naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan.

Sa pagdating ng nalalapit na batas ng Linggo, mauulit ang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos na naganap sa Pentekostes.

Wala ni isa sa atin ang makatatanggap kailanman ng tatak ng Diyos habang ang ating pagkatao ay may kahit isang batik o dungis. Nasa atin ang pananagutan na ituwid ang mga kapintasan ng ating pagkatao, at linisin ang templo ng kaluluwa mula sa bawat karumihan. Kung magkagayo'y babagsak sa atin ang huling ulan, gaya ng pagbagsak ng unang ulan sa mga alagad noong Araw ng Pentecostes. . . .

“Ano ang inyong ginagawa, mga kapatid, sa dakilang gawain ng paghahanda? Yaong mga nakikipag-isa sa sanlibutan ay tumatanggap ng hulmang makasanlibutan at naghahanda para sa tatak ng halimaw. Yaong mga walang tiwala sa sarili, na nagpapakumbaba sa harap ng Diyos at nililinis ang kanilang mga kaluluwa sa pamamagitan ng pagsunod sa katotohanan—ang mga ito’y tumatanggap ng hulmang makalangit at naghahanda para sa selyo ng Diyos sa kanilang mga noo. Kapag lumabas ang dekreto at naipataw ang tatak, ang kanilang pagkatao’y mananatiling dalisay at walang dungis magpakailanman.” Testimonies, tomo 5, 214, 216.

Dito maaaring ikatid ng ilan ang waring di-pagkakatumang sa Salitang Propetiko, bagaman hindi naman iyon kinakailangan. Noong Pentecostes sa kapanahunan ng mga alagad, ang mensaheng binigyang-kapangyarihan ay hindi dinala sa mga Hentil, yaong mga hindi tumatalima sa ebanghelyo sa nalalapit na Batas ng Linggo. Ang mensaheng binigyang-kapangyarihan sa Pentecostes ay dinala sa sinaunang Israel, na sa loob pa ng karagdang tatlo at kalahating taon ay nanatili sa kanilang huling panahon ng probasyon.

Ang pitumpung sanlinggo ay itinalaga ukol sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod, upang wakasan ang pagsalangsang, at upang tapusin ang mga kasalanan, at upang gumawa ng pagbabayad-sala para sa kasamaan, at upang dalhin ang walang hanggang katuwiran, at upang selyuhan ang pangitain at ang propesiya, at upang pahiran ang Kabanal-banalan. Daniel 9:24.

Ang mensaheng binigyang-kapangyarihan sa Pentekostes ay hindi dinala sa mga hindi tumatalima sa ebanghelyo hanggang sa pagbato kay Esteban noong taóng 34. Madalas na tinutukoy ni Sister White ang katotohanang ito.

Kung magkagayo’y sinabi ng anghel, “Pagtitibayin niya ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo [pitong taon].” Sa loob ng pitong taon matapos pumasok ang Tagapagligtas sa Kanyang ministeryo, ang ebanghelyo ay ipangangaral lalo na sa mga Hudyo; sa loob ng tatlo at kalahating taon sa pamamagitan mismo ni Cristo; at pagkatapos ay sa pamamagitan ng mga apostol. “Sa kalagitnaan ng sanlinggo ay ipatitigil Niya ang hain at ang handog.” Daniel 9:27. Sa tagsibol ng A. D. 31, si Cristo, ang tunay na hain, ay inihandog sa Kalbaryo. Noon ay napunit sa dalawa ang tabing ng templo, na nagpapakita na ang kabanalan at kahalagahan ng serbisyong paghahain ay naalis na. Dumating na ang panahon upang tumigil ang makalupang hain at handog.

"Ang isang sanlinggo—pitong taon—ay nagwakas noong A.D. 34. Pagkatapos, sa pamamagitan ng pagbato kay Esteban, tuluyan nang tinatakan ng mga Judyo ang kanilang pagtanggap sa ebanghelyo; ang mga alagad na nangalat dahil sa pag-uusig ay 'nagsiparoon sa lahat ng dako, ipinangangaral ang salita' (Gawa 8:4); at di-naglaon, si Saulo na tagapag-usig ay nagbalik-loob at naging si Pablo, ang apostol sa mga Hentil." *The Desire of Ages*, 233.

Ang mensaheng binigyan ng kapangyarihan sa Pentekostes, limampung araw matapos ang muling pagkabuhay ni Cristo, ay umaayon sa batas sa Linggo, kung saan tinatawag ng ebanghelyo ang ibang kawan ni Cristo na lumabas mula sa Babilonya; ngunit hindi hanggang sa makalipas ang tatlo’t kalahating taon pagkatapos ng krus na “tinatakan ng mga Judyo ang kanilang pagtanggap sa ebanghelyo,” at noon lamang napunta ang mensahe sa mga Hentil, na siyang mga hindi noon tumatalima sa ebanghelyo. Lalong tumitindi ang waring pagsasalungatan dahil sa pagtukoy na noong

34 AD ay tinatakan ng mga Judio ang kanilang pagtanggap sa ebanghelyo, sapagkat iba ang sinasabi ni Sister White.

Yamang ang buong kaayusang seremonyal ay sumasagisag kay Cristo, wala itong halaga kung hiwalay sa Kanya. Nang tinatakan ng mga Hudyo ang kanilang pagtanggap kay Cristo sa pamamagitan ng pagbibigay sa Kanya sa kamatayan, itinakwil nila ang lahat ng nagbibigay-kahulugan sa templo at sa mga paglilingkod nito. Nawala na ang kabanalan nito. Nakatakda na itong mawasak. Mula sa araw na iyon, ang mga hain at ang paglilingkod na kaugnay ng mga iyon ay naging walang kabuluhan. Gaya ng handog ni Cain, hindi naghayag ang mga iyon ng pananampalataya sa Tagapagligtas. Sa pagpatay kay Cristo, sa katunayan ay winasak ng mga Hudyo ang kanilang templo. Nang ipako si Cristo sa krus, ang kaloob-loobang tabing ng templo ay nahati sa dalawa mula itaas hanggang ibaba, na nagpapahiwatig na ang dakilang pangwakas na hain ay naisagawa na, at na ang kaayusan ng mga hain ay magpakailanmang nawakasan. *The Desire of Ages*, 165.

Tinatakan ba ng mga Hudyo ang kanilang pagtanggap sa Ebanghelyo sa pagbabato kay Esteban o sa krus ni Cristo? Ang tila pagkakasalungatan na ito ay kaugnay ng tila pagkakasalungatan sa pagtutumbas ng pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos sa Pentekostes sa nalalapit na batas ng Linggo.

Nais naming lutasin ang waring pagsalungatan sa susunod na artikulo, ngunit ibig kong ipaalala sa atin na ang layunin ng natatanging pagsasaalang-alang na ito ay nakabatay sa katotohanang tinukoy ng mga propeta na ang bayang Laodiceano ng Diyos sa mga huling araw ay hindi nauunawaan ang paghuhukom. Naglaan tayo ng panahon upang repasuhin ang iba't ibang yugto at layunin ng paghuhukom upang maging malinaw kung paanong ang paghuhukom na pagsisiyasat at ang paghuhukom na pagpapatupad ay kapwa nagtatagpo sa nalalapit na batas ng Linggo. Upang makita ang kapahayagang kaugnay ng mga waring pagsalungatan na ating inilahad, kinailangang repasuhin ang mga aspektong ito.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Inaamin ng mga Romano Katoliko na ang pagbabago sa Sabat ay ginawa ng kanilang simbahan, at binabanggit nila mismo ang pagbabagong ito bilang katibayan ng kataas-taasang awtoridad ng simbahan. Ipinahahayag nila na sa pagtupad ng unang araw ng sanlinggo bilang Sabat, kinikilala ng mga Protestante ang kapangyarihan nitong magbigay-batas sa mga bagay na banal. Hindi pa isinuko ng Simbahang Romano ang pag-aangkin nito sa di-nagkakamaliang awtoridad; at kapag tinanggap ng sanlibutan at ng mga simbahang Protestante ang isang huwad na Sabat na nilikha nito, habang itinakwil nila ang Sabat ni Jehova, sa katunayan ay kinikilala nila ang pag-aangking ito. Maaaring ituro nila ang awtoridad para sa pagbabagong ito, ngunit ang kamalian ng kanilang pangangatuwiran ay madaling matalos. Ang papista ay may sapat na talas upang makita na dinaraya ng mga Protestante ang kanilang sarili, na kusang ipinipikit ang kanilang mga mata sa mga katotohanang may kinalaman sa usaping ito. Habang ang institusyon ng Linggo ay nagkakamit ng pagtangkilik, siya'y nagagalak, na may kasiguruhan na sa kalaunan ay dadalhin nito ang buong mundong Protestante sa ilalim ng watawat ng Roma.

Ang pagbabago ng Sabat ay ang tanda o marka ng awtoridad ng Simbahang Romano. Yaong mga nauunawaan ang inaangkin ng ikaapat na utos at pinipiling ipangilin ang huwad na Sabat sa halip ng tunay ay sa gayon nagbibigay-galang sa yaong kapangyarihan na siya lamang ang nag-uutos nito. Ang tatak ng hayop ay ang Sabat ng Papado, na tinanggap ng sanlibutan kapalit ng araw na itinakda ng Diyos.

Ngunit ang panahon upang tanggapin ang tanda ng hayop, gaya ng itinakda sa propesiya, ay hindi pa sumasapit. Hindi pa dumarating ang panahon ng pagsubok. May mga tunay na Kristiyano sa bawat iglesia, kabilang ang komunyong ng Simbahang Romano Katoliko. Walang sinuman ang hinahatulan hangga't hindi pa nila natatanggap ang liwanag at nakikita ang pananagutan ng ikaapat na utos. Ngunit kapag ipinalabas na ang dekreto na nagpapatupad sa huwad na Sabat, at kapag ang malakas na panawagan ng ikatlong anghel ay magbabala sa mga tao laban sa pagsamba sa hayop at sa kaniyang larawan, ang hangganan sa pagitan ng huwad at ng tunay ay mahahayag nang malinaw. Kung magkagayo'y yaong mga nagpapatuloy pa rin sa pagsalangsang ay tatanggap ng tanda ng hayop sa kanilang mga noo o sa kanilang mga kamay.

Sa mabilis na hakbang, lumalapit tayo sa panahong ito. Kapag ang mga Protestanteng iglesia ay makiisa sa kapangyarihang sekular upang itaguyod ang isang huwad na relihiyon, na dahil sa pagtutol dito ay tiniis ng kanilang mga ninuno ang pinakamatinding pag-uusig, kung magkagayon ay ipatutupad ang Sabat ng Papa sa pamamagitan ng pinagsanib na awtoridad ng iglesia at estado. Magkakaroon ng isang pambansang apostasya, na magwawakas lamang sa pambansang pagkawak. Bible Training School, Pebrero 2, 1913.